

Geot Jun. 29te 1852.

K 513/762.

Edes Aranybácsi!

Kapván a napokban kedves levelet, sietek, a mi nyire tőlem telik, válaszolni.

A mi a Szalontai Ceremoniákattal illeti az egész elfogadtatás úgyképen végbe:

A piac közepe, melyet több házak lerombolása által megnagyítottak, egy nagy leveles szin volt felállítva. Ebbe hajtatott be öfels. j. h. 18 óráan 10¹/₂ órákor. A papok, bíró, stb. ott vártak.

Balogh Péter szónokolt, illendő képen mire felelt a csáknak "remélvén, hogy a mit szóval ígéret, tettel is befogják bizonyítani." Ezen tan kérdéskösködött a tüzről, iskoláról, templomról, s ehalatt belevén fogva a négy lö elemet a mint jött.

En magam nem voltam ott, de ehelyet

Papp

Papba ismét tudom, ki is egész lelki
pásztori diszítőnyben, megjelent a
többi papokkal együtt.

Küldöt egy angol fordítást, melyben
tevékenységéről különös, hogy igen régi,
és mégis új irású.

Az őja meg a kemény földet sok,
hal job és kegyes ég.

Szerető tanítványa

Tiszta Szóval

160

Az idő rövidsége (Angolból)

(Francis Quarles, szül. 1592, meghalt 1644).

Az idő ~~egy~~ teher, mese
 Egy felvitt tartókott hajó.
 Itt jaban lévő berci sas
 A mely preda után kapó
 Repülő nyúl, mely tültesz a
 Kiába követő sremen,
 Tiszeltű hervadó virág.
 Szivárvány síró felleger.
 Patak esésnek gyors vize
 Arnyék vagy tűnő atomok.
 Egy percenetrnyi hev sugar
 A mely egy teli nap ragyog
 És végig gyenge sűrűket
 A napelött mely sírba száll.
 Egy buborék, sebes sohas
 Ember. Legyek, itt a hatal.

161

Költészetem

Tudom tragyon kevely eszember enketem
 (So minden fájtábul, próbálni enketem)

Költészetem. Ne vagy vihartól ültörött
 Ifjú reményem nagy kikötő reje,
 Eleted törését felejtesd rórsá,

Először lelkenek megpihenő sereke.

Egy tölgy tetejére felalasztott lant vagy.
A helytől ^{itt} a hehenként dúlfulerindulat,
S mután megírta halandó küvelget
Kürod korba sóván szívt magának útat
Te vagy a hőssel ésibongo ó kornak.
Sirok felett nyitott vérsínne felejtte
S írted a korcsfűt, hogy kedves honaért
Szabadságért vértet apját ne felejtte.

Az adak csatákat, a hőst elfelejtik,
De ha te egy dallal, jeggyed pusztá sírját,
Pulya kicsinyességben s kületet unokák,
Az eltűnt nagy múlttérít könyűk ott sírját.

Nélküli maga a természet is néma
Emberektől elzart dús gardag palota
Te csak egy szavadra minden fűje beszél,
Favakból vízekből két szép harmónia

